

неволник вековен. Нужно е обаче да отбележим, че в тази творба отново става дума за при-близаването, при-общаването на априорно отстранения герой, за неговото отиване *при*. В известен смисъл можем да си позволим следното тълкуване: романтичният аутсайдер, изключителният, извисеният над теглото и *залька черен*, т. е. над омразната битова емпирия герой трябва да понесе своето принизяване като необходимо превъплъщение, да отнесе *там* своята оценностяваща го светлина, *лъчата всепобедна*, за да проумее *слепотата в черна нощ* и сам да стане и бъде *просветлен*. Дотук можем да установим: в „Син на чужбина“ постулираният герой-*странник* е принуден да обитава угнетяващото го *тук-пространство* („пусто зло ме тук довлече“), докато в „На един песимист“ се апелира за социализиране на *странника*, т. е. за неговото впримчване в *тук-пространството*.

Подобни изводи и изнамиране на подобни опорни и допирни точки между раздалечените христоматийни текстове от *първия период* на Яворовата поезия като че ли отклоняват от търсенето на битова преграда в тях. Всъщност тя открито ще бъде експлицирана в третата Яворова публикация в сп. „Мисъл“ – „Луди-млади“. Неслучайно за мотото към настоящия параграф избрахме стиховете, които са най-емблематични за нея. Определено смятаме, че те съдържат нещо далеч по-значимо от надскочима *граница*. Склонни сме да видим в „Луди-млади“, както и в „Овчарска песен“ (1899), разиграване, преобръщане, „претърсване“, както би се изразил самият поет, на лирическата ситуация от Ботевото стихотворение „Ней“. Вероятно младият Яворов е бил привлечен от пространствения модел на Ботевото „Ней“ – от обособеното, затворено в себе си пространство („Гледам вкъщи свещ гори, / вие спите...“), от градинския топос („Там в градината седнах...“)³¹, от образа *плет* като травестийна, преодолима, мнима *граница*. В този триделен пространствен модел устремно нахлува или го напуска отстраненият лирически герой. Но ако в Ботевото